

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIÀ SUPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 31, núm. 1. Diumenge Segon de Nadal, 3 de gener de 2010

Sense el sentit d' "infància espiritual" no ens podem atansar al Misteri del Nadal. En el cor dels infants hi ha una sensibilitat per a Déu, que molt sovint l'ambient actual ofega o asfixia. Benet XVI, en la seva homilia de la nit de Nadal emprà una metàfora molt bonica, quan digué: *"Despertar-se significa desenvolupar la sensibilitat per a Déu; sensibilitat per als signes silenciosos amb els que Ell vol guiar-nos; per als múltiples indicis de la seva presència. Hi ha qui diu "no tenir oïda per a la música". La capacitat perceptiva per a Déu sembla quasi un talent per al qual alguns estan negats. I, en efecte, la nostra manera de pensar i actuar, la mentalitat del món actual, la varietat de les nostres experiències, són capaços de reduir aquesta sensibilitat, de deixar-nos sense oïda musical per Ell. I, amb tot, de manera oculta o palesa, en cada ànima hi ha un anhel de Déu, la capacitat de trobar-lo".* Recomanem a les nostres famílies el llibre d'en Francesc Torralba *"Ah, sí? Com parlar de Déu als infants"* publicat per l'editorial Claret el 2009.

UN PETIT GRUP D'INFANTS VISITEN ELS PESSEBRES.

Acompanyats per Mn. Carles, el nostre vicari, un grup d'infants visitaren aquestes festes algunes famílies i cantaren nades davant els pessebres. La fotografia ens els mostra en la "Casa de Família" de les Hospitalàries de la Santa Creu, amb la superiora, la germana Irene. El nostre vicari va presidir la Missa de la Vigília de Nadal i feu una homilia dialogada, ben enginyosa, amb els nens i nenes. Per a la festa del nostre Esplai, "La Cançó Nadenca", ens sorprengué amb un magnífic "power point" sobre el missatge de Nadal que clogué la trobada dels infants i adolescents, de les famílies i dels monitors. Li estem molt agraïts. En l'Any Sacerdotal que estem

celebrant hem de resar molt per les vocacions i donar el nostre suport afectiu i espiritual als sacerdots, en especial als més joves, sense oblidar-nos dels més grans, ja entrats en la vellesa, com Mn. Frederic, servidor fidel de la Parròquia.

SOLEMNITAT DE L' EPIFANIA-REIS

Dimarts, 5 de gener: misses a les 18,00 i a les 20.15.

Dimecres, 6 de gener, misses a les 8,30, 10,00, 11,30, 13,00 i 20,15

MISSA FUNERAL PEL P. JOAQUIM M. ARAGÓ I MITJANS, S.I. Se celebrarà demà dilluns, 4 de gener, a les 20,15, al nostre temple parroquial, que ell estimava tant. Catedràtic jubilat de la Universitat de Barcelona, i durant uns anys director de l'Escola Universitària Blanquerna, temps en què Mn. Manel col·laborà amb ell en la formació dels futurs mestres. Morí el 27 de desembre als 87 anys. El nostre condol als seus germans i a tota la família Aragó-Mitjans i Riera-Fernandes. Al cel sia!

LA CAMPANYA DE NADAL DE CÀRITAS. Hem lliurat a "Càritas Diocesana" 11.000,00 €. Gràcies!

CENTRE PARROQUIAL. Dilluns 4, a 2/4 de 9 del vespre, al Teatre del Centre, **Concert de Nadal** amb piano i dues veus. Ja podeu fer la vostra contribució econòmica a la reforma del Teatre. Podeu veure la informació al rebedor del Centre. La restauració del **Teatre del Centre** és urgent: **Col·laborem-hi!**

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. Centre Parroquial – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

NADAL, INICI DE LA NOSTRA ESPERANÇA

Homilia en la “Missa del Gall”

“El poble que caminava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós” (Is 9,1). Isaïes adreça aquesta paraula al poble que sofreix. Vindrà l’hora del seu alliberament. El profeta anuncia que Déu no abandona la humanitat en la seva debilitat, en el seu dolor: no només el patiment físic de tants, sinó el sofriment del no-sentit, de l’angoixa, de la desesperació. La nit Betlem és una nit que reuneix en les seves tenebres, totes les misèries de la humanitat. Però és una nit en què s’anuncia l’albada: *“No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora”*.

Porto al cor aquesta nit moltes persones: els pares del nadó Bruno Maria a qui la mort va sobrevenir fa una setmana als quaranta dies del seu naixement. Tota la família sou aquí aquest vespre, cercant la llum que és al bressol on Maria ha posat l’Infant. A les portes de Nadal és molt dur viure una partença d’un fill. Però, malgrat tot, ja hi hagué la llum del Nadal en el baptisme que rebé poc abans de morir, en el gest preciós de la mare d’administrar-li el sagrament, en l’enteresa del pare, en la fe de tota la família en l’hora de la missa exequial aquí mateix. Quantes llàgrimes, i alhora quina esperança!

També Bruno Maria era un nen en bolquers, i fou posat en un bressol, però per molt aviat haver de dipositar el seu cos, tan diminut, en un sepulcre. Aquesta mort prematura, ens recorda que aquesta nit santa la nostra mirada ha d’abraçar enterament el misteri del Senyor que ve a nosaltres, el qual no es compren sinó des de la seva Pasqua: ens cal abraçar amb el seu naixement, ja des d’ara, la seva mort i resurrecció. L’infant nascut a Betlem és el mateix que, mort en la creu, ressuscita i surt vencedor del sepulcre. La mort és vençuda per l’amor, l’odi és vençut per la tendresa. L’amor que us teniu tota la família us obre a tots –també a nosaltres– un camí a l’esperança.

I és que Nadal és això: Déu salva l’home compartint-ne la debilitat. En la paradoxa de la omnipotència, que es manifesta en la petesa i en la debilitat d’un infant, ens és donat de meditar i de contemplar l’inici d’aquesta esperança. Sant Lluç accentua fortament la paradoxa, emmarcant el naixement de Jesús en el temps del cens de Cèsar August, del que se’n diu, amb la magnificència pròpia del poder, que s’efectua *“en tot el món romà”* (Lc 2,1). El Poder compta sempre els seus súbdits per veure quin profit en pot treure, i així afirma també l’orgull de la pròpia potència. Quin contrast entre el Poder que s’alça despòticament com a domini, i el naixement d’aquest infant que ve al món per servir els seus germans, i que ens fa aixecar el cap ben alt perquè ens allibera, ens ennobleix, ens dignifica, ens humanitza.

El Poder que compta i fiscalitza, també és Poder que entronitza, justifica, i presenta ara en els nostres dies, com si es tractés d’un progrés, l’eliminació dels infants en el sí de la mare. A les portes de Nadal, el que s’ha votat el dia 13 de desembre en el Congrés, només ho podem jutjar com l’expressió del més gran cinisme. El pecat més gran és la impietat: l’impiu, al qual tant salms es refereixen, no és tant el qui no creu com el cínic, el qual se serveix de la negació de Déu per llançar-se en les accions més horribles, en actes que causen enormes sofriments: el furt, la corrupció, l’explotació, la venjança, l’homicidi, la indiferència davant la mort dels innocents. Per contra, acollir Crist és acollir el Príncep de la Pau, i acollir-lo de veritat significa esdevenir artesans de pau, pacificadors, reconciliadors, donadors de vida.

Penso aquesta nit en les greus conseqüències que la impietat produeix, i produirà malauradament, en el món educatiu. Quan un nen ve al món, sabem que fins a aconseguir la maduresa li mancarà molt de temps. L’educació demana una llarga paciència, el principi de la qual es defineix així: **“ni molt, ni massa aviat, ni immediatament, ara i aquí”**. L’educació, en el seu significat més profund, no necessita palaus, ni ordinadors, sinó “la casa”, la “llar”, un àmbit veritablement humà d’ajut a la vida. ¿Què importa la riquesa d’una casa si la vida familiar no es desenrotlla en la fecunda unitat de l’amor? *“Hodie nobis pax vera de caelo descendit”*: aquesta nit ha davallat del cel la nostra pau. I ha vingut per mitjà de Jesús, el qual és, per la seva sola existència, el **“meeting-point”** de la terra i el cel, de la humanitat i Déu. La solidaritat que ens uneix adquireix des d’ara una orientació segura, un pol d’atracció indispensable: Jesús. El primer deure de tot ésser humà –i particularment del cristià– consisteix en posar amor allí on no hi ha amor. *“S’ha revelat l’amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança”*.

A la impietat, al no-sentit, s’hi contraposa el Logos. L’evangeli de la missa del dia de Nadal, com sabeu, és el pròleg de Sant Joan: *“En el principi ja existia el qui és la Paraula”*, és a dir, la Saviesa, la Paraula, la Raó. Nadal ens introdueix en el sentit de tot el creat. Nadal ens fa més plenament humans i més raonables. És per això, que puc afirmar que l’Església es troba defensant veritats essencials de la voluntat i la consciència contra la marea de la salvatge despersonalització que es va escampant arreu. Un cínic és un home que sap el preu de totes les coses i no coneix, per contra, el valor de cap d’elles. Sap el preu d’un immigrant. És mera mercaderia, però ignora que és una persona i que té una família.

I el Verb, la Paraula, s’ha fet home. És un programa que demana molta paciència. Requereix el seu temps. Això vol dir que no se’n poden cremar les etapes irresponsablement, o abreujar-lo per dreceres còmodes, egocèntriques. Ens cal créixer com Jesús, i esdevenir com Ell **“experts en humanitat”**: capaços de comprensió i de perdó, d’acollida i de somriure, de llàgrimes i d’encoratjament. Si aquesta Paraula, si aquest Verb no es fa “carn” en nosaltres, si no és infantat en les nostres entranyes més fonderes –i això demana pregària, gust per l’evangeli i sentit d’Església (ens cal redescobrir què vol dir ser “església”)- no el podem donar, com Maria, al món d’avui. Que a través del nostre rostre, de la nostra comunió, el món pugui contemplar que hi ha una esperança real i un sentit per a tota la creació.

Mn. Manel Valls i Serra